

Ra đến xe đậu bên ngoài cổng, Từ Di Nhiên mở cửa ghế phụ cho Cố Dĩ, anh không chịu vào bỗng ôm chầm lấy cô mà khóc, bao nhiêu hiểu lầm lẫn ầm ức chịu đựng cũng có thể giải bày bằng nước mắt.

“Đừng khóc nữa, em đau lòng lắm.” Từ Di Nhiên kiên nhẫn dỗ dành Cố Dĩ, vuốt nhẹ nhẹ lưng giúp anh ổn định lại cảm xúc.

Đội tâm tình bình tĩnh trở lại, Cố Dĩ dụi mặt vào cổ Từ Di Nhiên, nửa mừng nửa lo nói: “Anh còn tưởng em hết thương anh rồi.”

Từ Di Nhiên bật cười khổ tâm, đẩy nhẹ Cố Dĩ ra, đôi tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn vương lại trên mặt anh, dùng ánh mắt cưng chiều nhìn anh.

“Chồng em đáng yêu như thế này, làm sao em có thể hết thương?”

Nụ cười vui vẻ trở lại trên gương mặt Cố Dĩ, mi mắt vẫn còn ướt, trông rất giống một hoàng tử bé.

Từ Di Nhiên biết trước sẽ làm Cố Dĩ buồn, nhưng trước đây cô đã hứa với lòng khiến cả nhà họ Cố quý dưới chân anh, nếu không đạt được mục đích cô sẽ không bao giờ dừng lại.

Lên xe đến sông bạc, A Nhĩ đứng ở xe phía sau, đợi Từ Di Nhiên và Cố Dĩ xuất phát anh mới bắt đầu di chuyển theo.

Đến cửa phòng làm việc Từ Di Nhiên, một giọng nói trầm trầm vang lên: “Chị, anh về”

Theo hướng phát ra, Cố Dĩ ngạc nhiên khi nhìn thấy “A Nhĩ” đi đến, quần áo nghiêm chỉnh trong chớp mắt, Cố Dĩ ngỡ ngàng: “Cậu...?”

“Về rồi à?” Từ Di Nhiên thông thả hỏi, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

“Anh, về khi nào vậy?” A Nhĩ từ xa chạy đến, hào hứng đập tay bá vai.

“Cậu ta là A Lăng, theo ông chủ.” Từ Di Nhiên giải thích cho Cố Dĩ đang hoang mang tập trung nhìn A Nhĩ giả đến quên chớp mắt.

Anh em A Lăng, A Nhĩ đứng cạnh nhau, ngoại hình hệt nhau rất khó phân biệt, nhưng khác nhau rõ rệt ở thần thái. A Lăng chừng chạc lạnh lùng bao nhiêu, A Nhĩ lại trẻ con lắm lời bấy nhiêu.

Bỗng nhiên A Lăng đánh mặt đánh vào vai A Nhĩ, cố ý nhấn mạnh giọng nói: “Đã bảo mày canh cho kỹ, đừng chị ấy dụ dỗ trai nhà lành.”

“Chị thôi, thấm vào máu chị ấy rồi.” A Nhĩ nhún vai tỏ vẻ bất lực, hòa theo anh trai trêu chọc.

Trán Từ Di Nhiên nổi vạch đen, cười lạnh gần giọng đe dọa: “Hai đứa bây ngứa đòn à?”

Không để ý đến lời Từ Di Nhiên, A Lăng quay sang Cố Dĩ, đùa thì đùa nhưng mặt lúc nào cũng nghiêm túc: “Anh về, anh chính là anh hùng của trái đất này, vạn lần xin anh đừng thả chị ấy ra, nếu không sẽ nguy hại cho nhân loại.”

Cố Dĩ nghe xong không biết nên cười hay khóc, bên cạnh anh Từ Di Nhiên kiềm nén cơn

giận bằng cách bóp ấn đường, đối diện là A Nhĩ cười lớn đến cong người.

Nét đặc ý hiện lên mặt A Lăng, không nhanh không chậm quay lại việc chính: “Ông chủ tìm chị.”

“Anh vào phòng trước đi.” Từ Di Nhiên vỗ vỗ vào ô!G’ Cố Dã rồi cùng A Lăng đi về căn phòng cuối cùng của dãy lầu.

Cố Dã và A Nhĩ vào trong phòng làm việc của Từ Di Nhiên, cả hai ngồi xuống sofa nghỉ ngơi. Rảnh rồi không có gì làm, nhớ chuyện A Lăng nhắc đến, Cố Dã tò mò hỏi: “Di Nhiên trước đây cô ấy lừa người?”

A Nhĩ cười lớn tiếng, xua tay: “Không có, là vì trước đây chị ấy quen với cảnh sát nên bọn em mới trêu là trai nhà lành.”

“Cảnh sát?”

“Ừm.” A Nhĩ gật đầu, chột thờ dài ảo não kể: “Trước đây chị ấy quen được một người tử tế bảnh tởn lắm. Mặc dù anh ta không có ý moi tin hay trà trộn, nhưng ngay khi chị biết anh ta là cảnh sát, chị ấy thẳng chân đá luôn.”

Cảnh sát và xã hội đen như kẻ thù không đội trời chung, việc yêu nhau vốn không thể nào xảy ra được, Cố Dã thâm cảm ơn vì người đàn ông đó là cảnh sát, để anh có cơ hội trở thành chồng của Từ Di Nhiên.

Nhân tiện có A Nhĩ, Cố Dã muốn biết nhiều hơn về quãng thời gian Từ Di Nhiên lăn lộn trong giới, anh hiếu kỳ tiếp tục hỏi: “A Nhĩ, cậu kể cho tôi nghe về Di Nhiên được không?”

“Được chứ.” Nhắc đến quá khứ lưng lầy của Từ Di Nhiên, A Nhĩ ngồi thẳng người lấy hơi kể: “Em theo chị ấy hơn hai năm nay nên chuyện trước đó em chỉ nghe người khác kể lại thôi, nhưng sự thật đều đã được chính chị ấy thừa nhận.”

Cố Dã chăm chú lắng nghe, anh thật lòng muốn biết vợ mình đã từng là người như thế nào.

“Anh rể, chỉ cần một ngày anh với chị em còn là vợ chồng, một sợi lông của anh cũng chẳng ai dám động vào, anh có biết tại sao không?”

Cố Dã ngây ngô lắc đầu.

“Người nào đâm sau lưng chị ấy một dao, chị ấy sẽ đâm lại mười nhát trực diện. Giới hạn của chị Nhiên là gia đình, vậy nên có nhiều đàn ông muốn lấy chị ấy là vì có thể tung hoành ngang dọc chẳng sợ ai trả thù.”

Về mặt A Nhĩ bỗng trở nên nghiêm trọng, giọng nói thì trầm: “Tin đồn kinh khủng nhất về chị Nhiên là chị ấy từng bị chém ở vai phải, vết sẹo em thật sự nhìn thấy, đáng sợ là kẻ chém lại bị chị ấy chặt đứt lìa tay.”

Biểu cảm Cố Dã bất giác không giấu được sự kinh hãi, đôi môi đỏ mọng mấp máy.

“Họ nói trước đó chị Nhiên hay bị ức h[ế] vì vừa là con gái, lại vừa nhỏ con, từ lúc theo ông chủ thì thay đổi hoàn toàn. Bàn về độ ác, Kiều gia đã đứng nhất, nhưng hiện tại chị Nhiên còn ác hơn.” A Nhĩ ngã lưng vào thành ghế, thư thả gác chân này lên chân kia, lắc đầu ngán

ngắm, tỏ ra tâm đắc: “Cha ruột chị ấy còn đậm hương chi người ngoài.”

Chuyện này Cố Dĩ đã từng được nghe từ ông Từ, trên đời này không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, bề ngoài Từ Di Nhiên có vẻ thờ ơ vô tâm nhưng thực chất đều để ý đến những kẻ xung quanh mình. Lần đầu tiên trong cuộc đời Cố Dĩ nhìn thấy một cô gái uy phong lừng lẫy như Từ Di Nhiên, điều không ngờ chính cô gái đó đã kết hôn cùng anh.

Trong phòng làm việc của Kiều Lục Nghị, Từ Di Nhiên thông thả bước vào không chút e dè, cô ngồi xuống ghế trước bàn đối diện anh, vô cùng tự nhiên như phòng mình.

“Ông chủ, hôm nay ở lại muộn vậy?”

Kiều Lục Nghị sở hữu ngoại hình mét chín nổi bật, khí chất tỏa ra khắp người, ánh mắt lạnh lẽo đến vô cảm, gương mặt lúc nào cũng như tảng băng không tan. Liếc Từ Di Nhiên một cái, Kiều Lục Nghị không nóng không lạnh cất tiếng, giọng nói đặc biệt trầm ấm: “Em kết hôn rồi?”

Từ Di Nhiên nghiêm túc gật đầu.

“Là người bình thường?”

Quả nhiên ở chung với người thích nói móc như A Lăng thì Kiều Lục Nghị cũng bị ảnh hưởng, Từ Di Nhiên cắn răng nở nụ cười thân thiện, trong lòng thầm mắng rửa đáp: “Đương nhiên.”

“Em lừa cậu ta?” Kiều Lục Nghị nổi máu hứng thú tra xét.

“Anh...” Từ Di Nhiên tức đến nghẹn họng, đã vậy A Lăng đứng sau lưng Kiều Lục Nghị còn mím môi cười, chẳng biết từ khi nào trong mắt người khác cô lại là loại người chuyên đi dụ dỗ lừa gạt trai ngoan.

Thấy thái độ phản bác của Từ Di Nhiên, Kiều Lục Nghị gật gù hài lòng, bình thản nói: “Đưa cậu ta đến đây, thưởng nóng.”

“Anh có ý gì chứ?” Từ Di Nhiên không kiêng dè hỏi thẳng, cô là người duy nhất dám dùng thái độ để hỏi câu này với Kiều Lục Nghị.

“Cậu ta cứu thế giới, đương nhiên phải khen thưởng.”

Từ Di Nhiên cười lạnh nhìn vẻ mặt đắc ý của Kiều Lục Nghị, tiếp đó liếc sang A Lăng cắn môi cười. Ai cũng biết Kiều Lục Nghị đáng sợ như thế nào, ngay cả tên anh cũng chẳng ai dám gọi thẳng trước mặt, duy nhất chỉ có Từ Di Nhiên là ngoại lệ.

Không cần nói đến thái độ hống hách của Từ Di Nhiên khi đối diện với Kiều Lục Nghị, cô không những không sợ hãi còn cả gan châm chọc: “Ông chủ, anh cẩn thận một chút, kéo đến năm ba mươi tuổi vẫn còn trinh đấy!”

Nếu là người khác đã xong đời với Kiều Lục Nghị nhưng Từ Di Nhiên đã theo anh từ lúc cô còn chưa trưởng thành, cô giống như một cô em gái nhỏ, tính tình trước sau đều chẳng tốt cho mấy, thế nên Kiều Lục Nghị chẳng buồn trách.

“Nghỉ sáu tháng tổ chức hôn lễ đủ không?”

Từ Di Nhiên hừ lạnh: “Anh cho thêm sáu tháng nữa thì em để được con đầu lòng”

“Di Nhiên, chuyện này rất quan trọng, vì an nguy xã tắc và sự an toàn của đàn ông trên thế giới này, kết hôn rồi đừng có ra ngoài dụ người ta nữa.”

Mặt Từ Di Nhiên cứng đờ trước lời nói của Kiều Lục Nghị, không bao giờ tưởng tượng người ghét nói chuyện như anh lại có ngày nói ra những lời này. Nhờ cái danh của Kiều Lục Nghị yểm hộ phía sau, đàn ông con trai liên tục nguyện dâng đầu vào Từ Di Nhiên, cuối cùng anh lại quay qua trách ngược cô ra ngoài gây hại cho đàn ông.

Từ Di Nhiên thần thờ lắc đầu, nghiêm chỉnh nói: “Em vô tội.”

Về mặt Kiều Lục Nghị như muốn nói... Từ Di Nhiên mà vô tội thì Kiều gia chưa từng giết người.

So với những cô gái nữ tính xung quanh, Từ Di Nhiên là cô gái có cá tính mạnh nhất, ai muốn có điểm dựa đây quyền lực cứ nhắm thẳng Từ Di Nhiên mà lao vào. Nói như vậy cũng không có nghĩa ai Từ Di Nhiên cũng ưng, muốn lọt vào mắt cô thứ nhất phải đẹp, thứ hai phải ngoan ngoãn nghe lời.

Bàn về vấn đề “nhảy cảm” này, đột nhiên Từ Di Nhiên dâng lên cảm giác bất an, sợ Cố Dĩ hỏi A Nhĩ về vấn đề mối quan hệ nam nữ trước đây của cô, tên nhóc đó mà khai ra cô từng dính líu với những chàng trai ở hộp đêm xem như tàn một đời.

“Ông chủ, không còn gì nữa em về phòng trước.”

Không đợi Kiều Lục Nghị lên tiếng, Từ Di Nhiên vội vàng về phòng, trong bụng ngàn lần cầu mong vẫn chưa muộn.

Vừa mở cửa, Từ Di Nhiên sững sờ khi bắt gặp gương mặt tức giận của Cố Dĩ, anh lườm cô rồi giận dữ quay mặt chỗ khác.

Từ Di Nhiên nhướn mày cảnh cáo với A Nhĩ, cậu liền cười trừ, điệu bộ rất hả hê: “Anh rủ hỏi chị có tình một đêm không, em nói cứ tối rảnh chị lại đến bar uống rượu tâm tình cùng mấy tên bảnh bao đeo bám như bạch tuộc.”

Hai mắt Từ Di Nhiên bùng ngọn lửa đỏ vẫn phải cố kiềm chế, đến bên cạnh Cố Dĩ giải thích: “Ông xã...”

“Hừ!” Cố Dĩ quay phắt mặt đi, từng hơi thở mang theo cơn giận khó nguôi.

Vừa bị Từ Di Nhiên trừng mắt, A Nhĩ vội luống cuống nói với Cố Dĩ: “Anh rủ, anh yên tâm, chị tuyệt đối chưa từng có tình một đêm, tại chưa ai uống rượu thẳng nỗi chị ấy.”

“Hả?” Cố Dĩ khó hiểu xoay đầu nhìn.

“Thì gục trước chị ấy rồi có làm ăn được gì đâu.” A Nhĩ cười cười ẩn ý: “Bởi có anh duy nhất ngoại lệ, không cần uống rượu thẳng vẫn “làm” được.”

Nét mặt Cố Dĩ thoáng lên sự ngại ngùng, ánh mắt đảo khắp nơi.

A Nhĩ đứng lên, thở phào một hơi, nghiêm túc nhờ vả: “Anh giữ chị ấy cho chắc vào, mắc công tội mấy tên uống rượu đến ngộ độc vẫn không thể trở thành người của chị ấy.”

Từ Di Nhiên vừa co chân định tháo giày ném thì A Nhĩ đã vội vàng chạy ào ra ngoài như một

con gió, đôi giày nặng lấn gót cao dày của Từ Di Nhiên mà ném trúng thì nứt xương cũng nên.

Sau khi A Nhĩ rời khỏi, Từ Di Nhiên đến ngồi cạnh Cố Dĩ, nở nụ cười gượng gạo: “Đừng nghe nó nói bậy, em chỉ uống rượu thôi.”

“Mỗi lần nhắc tới em đều liên quan đến đàn ông, anh chỉ có một mình em, sao em lại đối xử với anh như vậy?” Cố Dĩ lên giọng ở cuối câu, mỗi lần ghen đều không khống chế được mà trở nên hung dữ.

“Chỉ là quá khứ thôi mà.” Từ Di Nhiên lực bất tòng tâm tỏ vẻ.

Khỏe môi Cố Dĩ trở xuống không vui, Từ Di Nhiên thở dài bất đắc dĩ, quá khứ là thứ không thể thay đổi được, cô từng ăn chơi nhưng không vượt quá giới hạn. Ngày đó chọn Cố Dĩ làm chồng, Từ Di Nhiên cũng sớm đoán được tính ghen tuông cũng sẽ nhiều hơn những người đàn ông bình thường khác, thế nên đã chọn thì phải chấp nhận dù có như thế nào đi nữa.

Cố Dĩ bỗng nhìn trộm Từ Di Nhiên, cô liền nhận ra anh có điều khúc mắc trong lòng, vì không muốn anh bận lòng, cô chủ động gọi mở trước: “Anh muốn hỏi em điều gì sao?”

Cố Dĩ nhích từng chút áp gần đến tò mò hỏi nhỏ: “Bà xã, lần đầu của em năm bao nhiêu tuổi?”

Đột nhiên bàn đến vấn đề này, tâm trạng của Từ Di Nhiên bị kéo xuống, biểu cảm cô lơ đãng không muốn trả lời.

Thấy tâm tình Từ Di Nhiên không tốt, Cố Dĩ sợ sự hiếu kỳ của mình vượt quá giới hạn, anh vội lên tiếng: “Bỏ đi, anh không...”

“Suýt là năm mười sáu.” Từ Di Nhiên điềm tĩnh ngắt lời Cố Dĩ.

“Mười... sáu?” Cố Dĩ tròn mắt kinh ngạc.

“Ừm.” Từ Di Nhiên không chút lo lắng, thẳng thắn đối diện sự thật, cũng chẳng có ý che giấu Cố Dĩ: “Anh cũng biết, em ra đời từ rất sớm, tiếp xúc đủ loại người, năm đó em suýt bị [uống] bú, may mà được Kiều Lục Nghị cứu, cũng từ khi gặp được anh ấy, cuộc đời em mới đúng nghĩa được gọi là thay đổi.”

Nghe Từ Di Nhiên kể, ấn đường Cố Dĩ bất giác cau chặt lại, đau lòng nắm chặt lấy tay cô.

Nét mặt Từ Di Nhiên có chút mơ hồ, trong lòng luôn mang theo nỗi băn khoăn khó diễn tả: “Em không hiểu vì sao, cứ luôn có cảm giác người thật sự cứu em ngày hôm đó, không phải là anh Nghị.”

Trên gương mặt Cố Dĩ thoáng lên tia ngạc nhiên, tay nắm tay Từ Di Nhiên chưa một giây buông lỏng.